

Temu treba se privadit....

K u p l e t. *)

Mlada dva se poročila
In ljubila se zvesto.
Precej pa že v drugem tednu
Pride mož domov kasno.
Žena kisa se in joče,
On pa kratko ji pove:

Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre. (: Se ponavlja:)

Sklicali so „gran Komizio“,
Da se čuje njih protest;
V Politjama gor Rossetti,
Tekli so Taljani sest.
Notri pa še niso bili,
Že z „tjaškonom“ ven leté:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Ko me v prvič poljubila,
Moja Urška je željno,
Vpila je, da moje brke
V lice strašno jo bodó.
Jaz pa sem tolažil revo:
„Drago moje srčice!“
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Prišel sem na našo pošto
In prinesel pisma tri,
A uradniku slovenski
Njih naslov nič ne diši.
Pravi on: „mi no kapišo.“
Jaz pa: „dragi moj, savé!“
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Dolgo še ne kolesari
Pa že vozi se v Devin;
Cesta pa preveč ni ravna,
V graben gre slovenski sin.
Tipa se po vsem telesu,
Strašno ga kosti bolé:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Na sodnji na razpravi
Se slovenski govori;
Tu ja „kompanija bella“
Grozno kisko se drži,
„Mi dispjaže“ domač dohter
Glasno v uho jim pove:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Stopil je v vojake Jaka,
Nič to njemu ne diši:
„Eins zvei, eins zvei, rechtsum linksum“
Preneumno se mu zdi.
Star koprol pa njemu pravi
Nagajivo se smeje;
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Le taljanski monitorji
So prihajali v vas,
Toda nikdo ni sprejel jih,
Ni umeti htél ta glas.
Slednjič morali poslati
So slovenske „vegelce“:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Vsak se rad nad tem spotika,
Da ga Brivec je obril,
Da s kartačo ga poribal,
Marsikdo se je jezil.
Brivec pa se v pest prav smeje,
In si misli sam za se:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Dragi moji poslušalci,
Nekaj pesmic sem zapel,
Zdaj ne vem pa, če jaz revež
Kaj pohvale bodem žel.
Če pa žvižgali mi boste
Hm... tolažil bodem se:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Burke slavnih Zabrdžanov.

(Narodno blago; priredil Silvester).

XVI.

Ko sem prvokrat slišal o premetenih Amerikanih, da znajo predstavljati cela poslopja, katera jim ne stoje na priležnem in dovolj ugodnem kraju, vzkliknil sem: „Stavim svojo glavo, če tega že ne znajo naši umni Zabrdžani!“ In imel sem prav, kajti znal sem poizvedeti to, kar hočem v sledečih vrsticah povedati.

Zabrdžani imeli so svojo cerkev na severni strani vasi. Kot zelo pobožni ljudje obiskavali so jo zelo pridno ter molili tako toplo, da so se na stropu naslikani svetniki kar potili. Necega leta pa nastane tako grozna zima, da so vaščani pri božji službi kar omedlevali samega mraza. V tej sili pride jim rešilni angelj v podobi debelega ogerskega kupca, kateri je po naključju ravno skozi Zabrdžanov peljal cel voz kožuhov. Začuden ogledujejo Zabrdžani okoli in okoli kosmatega tujca — kožuha še namreč niso bili nikoli videli — in ga sprašujejo, čemu mu je taka roba. „Taka roba? he, bassama! Taka greje!“ zareži se Oger in si pogladi trebuh. Posledica teh besed je bila, da so vsi Zabrdžani kupili kožuhov, katerih se je kupec za mali trud in dober denar kaj rad znebil.

Toda bolj ko je nova kosmata obleka grela, bolj in bolj pritiskal je mraz. Slednjič tudi kožuhi niso nič več pomagali. Ljudska nezačoveljnost rastla je od dne do dne in in vedno gosteje slišal si robate kletvice spremljane se sledečim vzklikom: „Čemu vendar imamo celi preklicani občinski svet, če ne skliče seje in nam pomaga v sedanji veliki sili!“

Morala je torej na vrsto običajna občinska seja, ki je zopet kakor vsikdar sklepala in sklepala, dokler ni nekaj sklenila. Konečni sklep te seje bil je pa ta: „Kakor smo pred

nekoliko leti nategnili zid občinske hiše z močjo naših možakov, tako bodemo zdaj premaknili cerkev dalje na jug. Uverjeni smo, da bode potem v njej topleje, kakor zdaj, ko stoji celo na severu naše vasi“.

Druzega dne že zbirali so se možaki okoli cerkve in se zavijali v svoje kožuhe; ko so bili vsi zbrani, začeli so velikansko delo. Vsak upiral se je v cerkev tako vestno, da se je tudi pri groznem mrazu vendar le vsak potil. Ko se skupno oddahnejo, gredo na spredno stran cerkve gledat in se prepričat o svojem uspehu. Dozdevala se jim je nekoliko prememba v prostoru pred cerkvijo, kar jih pa toliko navduši, da zmečejo kožuhe na kup in začnejo s podvojenim naporom upirati se v cerkev. Radi tega je umevno, da se je vsakemu vedno topleje zdelo in da je jug vsakega navdajal z velikim veseljem, ker mu je že kar navidez pihal okoli nosa.

Primeri se pa, da se v ravno istem času mimo pelje več Ogrov in zapazi pred cerkvijo kožuhe. Ker ni nikogar blizu in se le izza cerkve sliši strahovito kreščanje in stókanje, pograbiyo Ogrji blago in ga odnesejo. Kdo popiše jezo in veliko žalost iznenadenih Zabrdžanov, ko za nekaj časa zapazijo ogromno zgubo. Že premišlujejo, kaj bi se bilo zgodilo s kožuhi, kar se oglasi izmed sredine možak in potolaži sosede z besedami: „To je pač lahko umljivo, kam so prišli naši kožuhi. Ker smo jih bili tukaj spredaj pustili, cerkev pa od zadej porivali, potisnili smo jo tako daleč, da so prišli kožuhi pod njo“. Okolistoječim šine v glavo, da je to najbrž vrjetno in z velikim zadoščenjem podajo se domu, svesti si, da so ugodno rešili imenitno nalogo prestavljanja cerkve. Vsak je bil uverjen, da stoji ta zdaj bolj proti toplému jugu.

In res ni Zabrdžane pri prihodnji nedeljski službi božji skoraj celo nič zeblo, nekaj že radi lastne domišljavosti ne, nekaj in posebno pa tudi radi tega ne, ker je bil hudi mraz precej pojenjal.

Dva župana na prodaji.

Na Vipavskem nekje blizu Velikih Žabelj sta za oddati dva župana. Oba hočeta biti menda „prva župana“, kar pa ni mogoče po naših občinskih postavah; zato bi radi oddali enega ali drugega. Zdaj ima vsak oblast v enem koncu vasi; to bi pa znalo postati nevarno; torej vabimo ono občino ali vas, ki je brez župana, naj se obrne do nas. Damo jih prav dober kup. Vaščani.

*) Glazba te pesni se dobiva pri g. Vogriču.